

La 3.3.

Vedin Arvosten lastentupla-ahkion puiston kautta Retkeilijäntie 18 pysäkillä, Irma työnsi lastenvaunut kadun kautta ja Jorma toi autolla meidän sukset, lumikengät ja matkalaukut sekä ykköslapsiahkion. Matka Pekka oli ajoissa. Myös Puijon torilta, linja-autoasemalta, Siilinjärveltä ja Iisalimesta päästiin lähtemään suunnitellun aikataulun mukaisesti.

Kahvitauko pidettiin Kontiomäen Nesteellä. Seuraavana päivänä epäiltiin sämpylöitten salaattien aiheuttaneen joillekin vatsaongelmia. Rovaniemellä Aakenuksessa syötiin seipaloja. Auton tankkaus Kittilässä.

Su 4.3.

Sääennusteiden mukaan sunnuntai piti olla viikon ainoa aurinkoinen ja tyyni päivä. Pitää päästä tunturiin, vaikka ensimmäiseksi hiihdoksi olin suunnitellut Varkhaankierrosta. Niinpä hiihto latua pitkin Saivojärvelle ja sitten Saivokuraa pitkin Nammalaan. Pelotteluni umpihihdosta osoittautui aiheettomaksi, sillä moottorikelkan jäljen päältä oli hiihtänyt lukuisa joukko. Vasta puurajan yläpuolella aiemmin lähtenyt Hannun ryhmä oli joutunut avaamaan umpeutunutta latua.

Saivokurun yläpää

Nammakurun auto/varaustuvalla lähti tuore ahkioura kesäreittiä pitkin Rihmakurun suuntaan. Mukanani tulleet vakuuttivat osaavansa hiihtää Montellin majan kautta Vuontisvirtille, joten lähdin yksin Hannun, Sadun, Pekan ja muiden vahvistamaa jälkeä pitkin Rihmakuruun.

Rihmakurun kodalta teki mieli jatkaa kesäreittiä Pallashotellille saakka. Ainakin Satu ja Janne olisivat myös lähteneet. Mutta liian pitkä ja vaativa hiihto siitä olisi tullut, ja ainakin minulla oli jo termospullo tyhjenemässä, eikä aika olisi riittänyt lumesta juotavan keittämiseen. Niinpä palattiin Nammalaan. Lasku Montellin majalta Vuontisjärvelle oli näillä lumilla helppo.

Ma 5.3.2018

Ladun avaajat olivat lähteneet hiihtämään Hannukuruun ennen kuin minä kymmeneltä ryhmän kanssa.

Suastunturin pohjoispää

Hannukurun kodassa mietittiin: Tulo oli 13 km latua, paluu samaa kautta 15 km, paluu tunturien länsipuolta ja Montellin majan kautta 20 km mahdollista moottorikelkan jälkeä. Kaikki valitsivat jälkimmäisen.

Jo ensimmäiset kilometrit osoittivat valinnan oikeaksi. Tykyn peittämien kynttiläkuusien lisäksi sai ihailla ympärikuorutettuja aihkeja ja rinkelikuorutettuja reittitolppia. Kuusien tykyn vaakakerroksellisuus on helppo selittää oksien taipumisella lumikuorman alla, mutta miten rinkelit syntyvät oksattomien tolppien ympärille? Ja eihän tuollaista ole muina vuosina ollut. Selitys lienee sama kuin ihmisten maailmassa ilmiölle: Rikkaat rikastuu ja köyhät köyhtyy. Tumma kohta tolpassa imee lämpöä, jolloin siinä oleva lumi sublimoituu ja härmistyy kylmempänä pysyneeseen lumirinkeliin.

Keräsjärven pohjoispuolella oleva poroaita oli helppo ylittää siltaa pitkin, vaikka paksun ja kantavan lumen avulla siitä olisi selvinnyt muutenkin. Vuontis- ja Keräskerojen väliseen satulaan nousussa auttoi kelkan jälki. Yhdessä kohtaa Viken käyttäessä haarakäyntiä hän alkoi upota lumen pintakerroksen pettäessä. Latusauvoista ei ollut paljon apua. Mutta kun lainasin hänelle toisen isosompaisista sauvoistani, matkanteko jatkui. Pian kuitenkin minulla ollut lainasauva upposi, ja minä sukelsin suksen kannat ja perä edellä kuusen persiiseen. Kuusesta alasvyöryvä tykky hautasi minut lähes näkymättömiin ja hankalaan asentoon. Vikke ilmeisesti näki suksieni kärjet ja kaivoi minut esiin.

Aihki

Rinkelikuorutettu tolppa

Iltaohjelmana oli Tomi Valon valokuvaesitys. Omat ajatukset pyörivät kuitenkin päivällä nähdyissä maalausellisissa maisemissa.

Ti 6.3.2018

Tiistaina tamppari ajaa Pallaksen suunnan ladut, joten tiistai on Pallaspäivä. Tommi Valon neuvota noudattaen jäätiin bussin kyydistä Pallasjärven jälkeen olevalle levikkeellä ja lähdettiin hiihtämään moottorikelkkauraa pitkin Porokämpälle vievälle ladulle. Bussi jatkoi Pallashotellille, josta osa matkalaisista sujutteli meidän perään. Eivät kuitenkaan saaneet kiinni 7 kilometrin etumatkaamme.

Porokämpä oli melkein kokonaan hautuneena lumeen. Ei tehty tulia. Minä tyydyin vain tarkistamaan, että kämpällä oleva geokätkö on kunnossa.

Porokämpä

Hiihtämään ...

Hiihtämään tänne on tultu, eikä katselemaan tai kuvaamaan mitään möykkyjä, tuntuivat useimmat ajattelevan, kun yritin jäädä ihastelemaan vuosikymmenen parhaita tykkymaisemia Sammaltunturin rinteellä.

Lasku Sammaltunturilta Jeriksen suuntaan osoittautui niin mukavaksi, ettei kenellekään tullut haluja kääntyä takaisin ja hiihtää Pallasjärvelle tai -hotellille. Niinpä sujuteltiin Jerishotellille ja etsittiin sieltä latukahvio. Munkit maistui.

Sovittuun bussin lähtöön oli vielä niin paljon aikaa, että lähdettiin porukalla hiihtelemään Jerisjärven jäälle. Emme huomanneet Keimiönniemen kiertävän ladun alkua, joten hylkäsimme vanhoilla kalamajoilla käynnin. 1500-luvulta olleet kalapirtit ovat tuhoutuneet tulipaloissa, joten nyt pystyssä olevista vanhimmat ovat 1700-luvulta.

Vastakkaiseen suuntaan, Kutunivalle lähtevä latu oli hyvin merkitty. Siellä olisi olleet nähtävänä joutsenet. Mutta valitsimme suoraan kohti aurinkoa menevän ladun. Hiihdimme Jeriksen yli ja vähän matkaa vielä Särkijärvelle vievää maalla olevaa latua. Jotkut kävivät kääntymässä Särkijärvellä. Kotimatkalle bussi lähti Pallashotellilta klo 15 ja me nousimme kyytiin Jerishotellilta klo 15.15.

Illalla saimme ihailia Ikosen Jorman kuvataidetta Eeron ohjaaman venyttelyn jälkeen. Vielä virsi-ilta ja iltahartaus. Helppo toivotella hyvää yötä.

Ke 7.3.2018

Miten pakkasen vaatimat monosuojat saa yhdistettyä lumikenkiin? - Onnistui lämpimässä sisällä, joten monet ja lumikengät jalkaan ulko-ovella, ja croksit portaille odottamaan Siniä. Hänhän oli saanut edellisenä päivänä hiertymän jalkaansa ja nyt aikoi kokeilla ulkonaliikkumista crokseilla monojen sijasta. Monosuoja/croksi-yhdistelmä olikin ollut niin hyvä, että hän oli hilpaissut Ahovaaran laavulla.

Vuontisjärven ylitys

Virallinen ryhmäkuva

Järvellä aamupakkanen vaati kengille vauhtia, mutta Röyninkurun kuusikossa oli leppoiset olosuhteet vaikka pysähtymiseen ja kameran näpläämiseen. Reipas hiihtäjämies, jota en aluksi tunnistanut kuljettajaksemme Pekaksi, oli jo laittanut tulet Montellin majan takkaan, kun saavuimme majalle. Minä jäin osin kenkäviritelmäni takia ulkopuolelle syömään eväitäni ja muistelemaan viimevuotista käyntiä:

Montellin majalla ma 6.3.2017

Paluu ajatteltiin tehdä Vuontiskeron huipun kautta, mutta virinnyt viima käännutti meidät heti alarinteeseen. Ohitettiin kuitenkin tuulikuopat yläpuolelta, noustessa alapuolelta ja viime vuonna pohjien kautta. Toiset lupasivat palata kiltisti Vuontispiirtille. Korkeintaan käyvät Porokodanjärvellä lettukahveilla. Minä jättäydyin jälkeen maisemaa ihailleen. Koivikon rajalla lähdin pois polulta ja suuntasin pohjoiseen kohti Lumikurua.

- Lumi kantoi mukavasti.
- Koivuissa hento kuura.
- Täydellinen hiljaisuus.
- Ennennäkemättömät maisemat.
- Lumivyöryn vaara olematon.
- Voisipa vielä jakaa tämän jonkun toisen kanssa.
- Jäin tutkimaan erään koivun alla kiemurtelevaa jälkijonoa.
- Katsoin silmästä silmään kolmen metrin päässä olevaa riekkoa.
- Riekko jatkoi matkaansa, samoin vieressä ollut toinen, jota en ollut ennen huomannut.

Suurimpana järvenä näkyy lumilipan ja Lumikurun pohjois rinteän takaa Suasjärvi

Lumikeron kaksi huippua Vuontiskeron rinteeltä kuvattuna

To 8.3.2018

Torstaisin ajetaan latu Hannukuruun. Sitä pitkin on mukava palata pitemmältäkin reissulta. Bussi vei porukan Hettaan. Siellä kätköilijät olivat viihtyneet Jyppyriellä tuntitolkulla. Toiset kävivät tutustumassa Enontekiön kirkkoon. Osa hiihti Pyhäkeron kahvioon, jossa emäntä oli ihmetellyt, kun Ensio ei ole soittanut vaikka on kymppiviikon torstai. Ilmeisesti lohivoileivät odottivat. Kukaan ei hiihtänyt Hetasta Vuontispirtille.

Minä valitsin itselleni lyhennetyn hiihdon. Jäimme pois autosta Ounasjoen sillan jälkeen ennen Ketomellaa olevalle levikkeelle. Sillan alla olisi ollut kätkö, jota en ole logannut. Pakkasta oli yli 30 astetta, joten en uskaltanut edes ehdottaa pysähtymistä kätkön etsimiseksi. Marastontien risteyksessä pantiin sukset jalkaan ja lähdettiin umpisessa kahlaamaan Hietäjärvelle lähtevälle polulle.

Polulla oli ollut moottorikelkkaliikennettä, mutta tuoreimpana suksen jäljet. Polun yli oli myös hiihtänyt iso ryhmä Ketomellasta, ensin Hietäjärvelle ja siitä ilmeisesti suoraan Hannukuruun. Me pysyimme retkeilyreitillä. Tunturipaljakalle noustessa jyrkän ylämäen kannoimme suosiolla sukset moottorikelkan tekemää ojaa pitkin.

Kun Pippokero alkoi näkyä, pakkasesta ei ollut muistojakaan (=paleltumia) jäljellä. Vain lämmintä auringonpaistetta tyynellä tunturinumella.

Pahakurun kämppää lähestyttiin hienon omenapuukoivikon läpi. Nyt oli taas aika minun jäädä yksin ihastelemaan luonnon upeutta ja ihmettelemään ihmisten kiirettä.

Edessä Pahakuru ja Pahakurun autiotupa

Kämpältä tehtiin vielä lenkki kurun länsipäähän. Oli kettu mennyt rohkeasti lumilipalta alas. Nyt oli jo sen verran viimaa, että suunniteltu käväisy Pikkuvaaralla jätettiin tekemättä. Sitten vain Hannukurun kautta kotiin. Jälkijoukossa kiersin kyllä vielä Varkaankierroksen kautta.

Ennen Liisan ja Sepon toimittamaa viikkomessua Eero piti venyttelytuokion. Molemmat tuli tarpeeseen.

Pe 9.3.2018

Mennään vaikka taksilla, tai eikö Pekka käyttäisi meitä Sammaltunturilla? Tällaista rupesi eilisen illan mittaan kuulumaan. Niinpä muutaman meseviestin jälkeen ilmoitustaululle voitiin kirjoittaa: Linja-autoretki katsomaan Porokämpää ja Sammaltunturin tykkyä. Lähtö klo 9.30, paluu Jerishotellilta klo 15.

Suurin osa bussissa olleista nousi kyydistä tutulla Lommoltunturin kohdalla olevalla levikkeellä. Taisi olla vain Hannun ryhmä, joka meni autossa Jerikselle asti. Porokämpän risteyksessä tykyn ihailijat, mukana myös lapsiahkio, lähtivät Sammaltunturia kohti. Minä kuuden muun hiihtäjän perässä jatkoin suoraan Hangaskuraa pitkin Keimiöjärvelle. Tykkyä oli riittänyt Sammaltunturin itärinteellekin.

Jokaisena päivänä aurinko vähintään näkyi

Jaana lähti hiihtämään edellä ilmeisesti aikomuksena lämmittää autiotupa perässä tulijoille. Autiotuvassa oli kuitenkin yöpynyt lumilautailijoiden porukka ja pohjan pystykorva. Saunan tuntu oli valmiina. Minä vilvoittelutauolla loggasin kätkön ja söin kuistilla eväitä.

Latu tuli lähelle Jerisjärven rantaa Koivarovassa. Toiset jatkoivat latua pitkin Jerishotellille, minä jäin etsimään kätköä. Luulin aluksi, että kuusen takana käynyt jalkamies oli ollut muulla asialla, mutta sieltähän se kätkökin löytyi.

Jeriksen jäälle lähti hyvä moottorikelkan jälki, joka kääntyi sopivasti luoteelle kohti Keimiöniemeä. Oli siitä hiihtäjäkin mennyt, mutta heidän latunsa kääntyi kohti Isoaaren eteläpäätä. Seurasin vähän matkaa moottorikelkan jälkeä, mutta otin sitten suoran suunnan Tulkinsaaren pohjoispäähän kätkölle. Enimmillään lumi upotti 30 senttiä. Muutaman kerran sauva upposi veteen, mutta sukset eivät kastuneet kertaakaan tällä vajaan kahden kilometrin umpiosuudella.

Keimiötunturi Tulkinsaaresta kuvattuna

Keimiötunturin katselua uudesta suunnasta ja ruokatauko. Sitten huomasin katsoa kelloa, 14:10. Jokohan tuli kiire? Matkaa lähes viisi kilometriä. Nopeasti tavoitin moottorikelkan jäljen ja siitä erkani parin hiihtäjän tekemä latu kohti Keimiöniemen kärkeä. Rannassa olevaa konelatua oli paljon hiihdetty, ja suksi luisti. Ei kuitenkaan ollut aikaa pysähtyä kalapirteille. Autolla olin viittä vaille kolme.

Jo toisen kerran hyvissä ajoin hotellilla, joten oikea järjestys: sauna, päivällinen, venyttely, iltahartaus.

La 10.3.2018

Kotimatka sujui hyvin. Puheensorinasta päätelin, että oli rennompia tunnelmia kuin menomatalla.